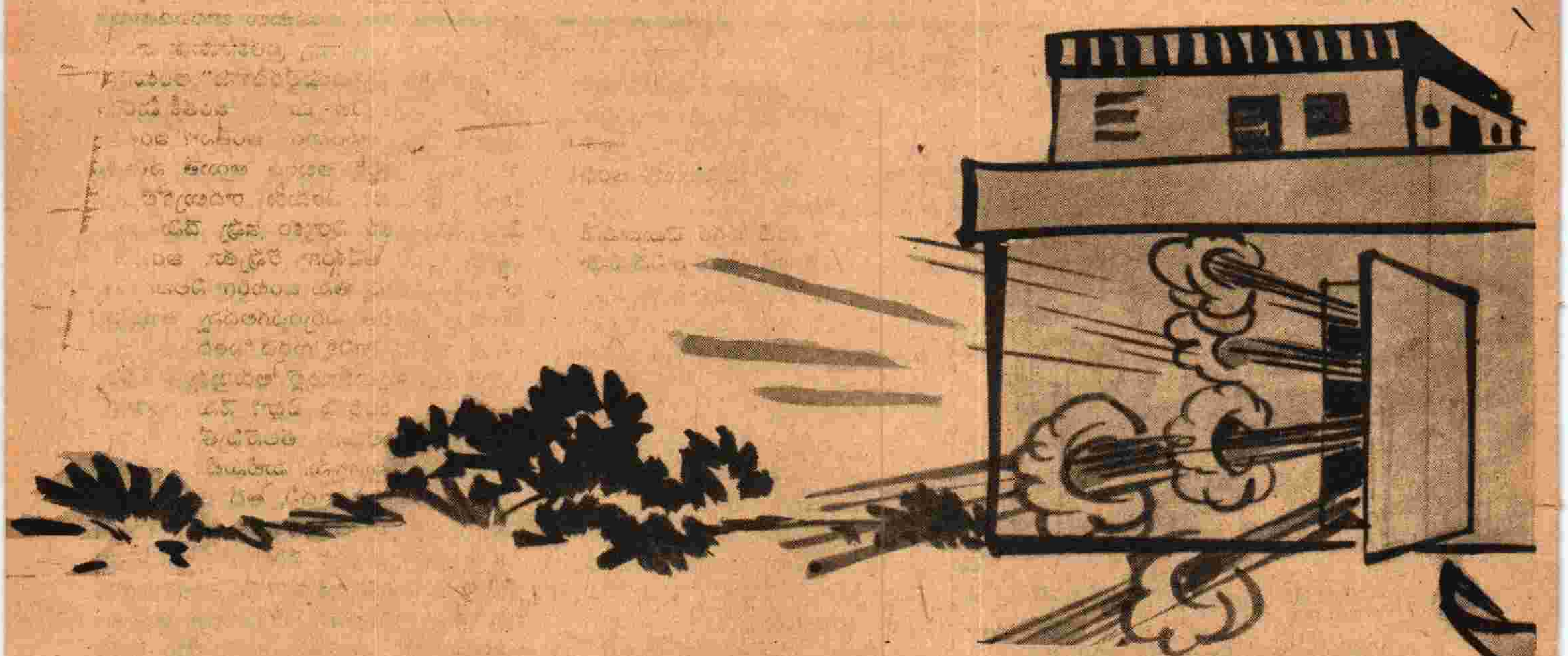

సాయంత్రం ఆరుగంటల సమయం. అమృత అద్దంముందు నిలబడి చివరి మెరుగులు దిద్దుకుంటూ తన ప్రతిబింబాన్ని మరోసారి నఖశిఖ పర్యంతం వీక్షించి సంతృప్తి పడింది.

"అబ్బ, అమృతా! ఈ రోజుకి తెమిలేది ఉందా? అయిదున్నర గంటలకల్లా వస్తాను. రెడీగా ఉండమని ప్రొద్దున్ననగా ఆఫీసుకి వెళ్ళేముందు చెబితే ఆరుదాటినా కదిలేటట్లు లేవు. ఇంకెప్పటికి బయల్దేరేటట్లు... డిన్నర్ టైమ్‌కా?" సిటింగ్ రూమ్‌లో అసహనంగా పచార్లు చేస్తూ మాటిమాటికి చేతి గడియారం కేసి చూసుకుంటూ విసుగ్గా అన్నాడు మురళీమోహన్.

అమృతకి ఒళ్ళు మండుకొచ్చింది భర్త చిరాకుని చూసి. విసురుగా బెడ్‌రూమ్‌లో నుండి బయటపడుతూ, "ఎందుకా అరుపులు? చెప్పడానికేం మహాచక్కగా నేనూ చెప్పగలను. పిల్లల్ని తయారుచేసి, ఇల్లు సవరించుకుని తయారయి సరికి ఈ టైమయ్యింది. నేనేం ఊరికే కూర్చోలేదు. నన్ను ఖంగారు పెట్టేస్తూ కాళ్ళూ, చేతులూ ఆడకుండా చేయకపోతే మీరు కాస్త ముందుగా వచ్చి సహాయం చేస్తే వచ్చిన నష్టమేముందిట? అన్ని పనులూ ఒక్కదాన్ని ఎంతకని గబగబా చేయగలను? చేసేవాళ్ళుంటే అయిదున్నరేం ఖర్మ? అయిదింటికే టింగురంగ అంటూ చిలకలా తయారయ్యేదాన్ని. ఊఁ పదండి" అంది ముఖం గంటు పెట్టుకుంటూ.

కంచి పట్టుచీరలో, నగలతో అప్సరసలా వెలిగిపోతున్న భార్యని కొన్ని క్షణాలు రెప్పవేయక తన్మయంగా చూస్తూండిపోయిన మోహన్, "ప్లీజ్, అమృతా! ఇంత అందమయిన మోములో రుసరుసలు భాసించవు. ఏదీ చిరుదరహాసంతో కటాక్షించి నన్ను దరి చేర్చు, దేవీ!" అన్నాడు భార్య కళ్ళలోకి అనురాగంగా చూస్తూ.

భర్త అనురాగ లహరిలో మునకలేసిన అమృత చప్పున కిలకిల నవ్వేస్తూ, "చాల్లెండి సరసం. మాట్లాడితే పొగడ్తలు మహాబాగా నేర్చేరు. మీ ముఖంలో చిటపటలు లేనంతకాలం నానుండి రుసరుసలు వచ్చే ఆస్కారమే లేదు, సామీ! బయల్దేరుదామా ఒకర్నొకరు చూసుకుంటూ గడిపివేద్దామా ఇక్కడే" అంది హాస్యోక్తిగా.

"ఆఁ ... ఆఁ ... పదు పదు" అని మురళీ కంగారు పెట్టడంతో పిల్లల్నిద్దర్నీ తీసుకొని బయటికి దారితీసింది. వరండాలోనుండి స్కూటర్ని క్రిందకు దింపుతున్న మోహన్, "త్వరగా" అనడంతో గబగబా ఇంటికి తాళం వేసింది. స్కూటర్ స్టార్ట్‌చేసి అదేపనిగా హారన్ మ్రోగిస్తున్న భర్తకేసి చిరుకోపంగా చూస్తూ, "అబ్బబ్బ. ఓ మూల వస్తుంటే ఏమిటా గొడవ?" అంది. నాలుగేళ్ళ అర్పణ, ఆరేళ్ళ అరుణ్ అప్పటికే ఎక్కి కూర్చున్నారు. అమృతకూడా ఎక్కి "ఊఁ" అంటూ సిగ్నల్ ఇవ్వడంతో రయ్‌మని దూసుకుపోయింది స్కూటర్. అమృత పమిట గాలికి రెపరెపలాడుతోంది. భర్త భుజంపై సుతారంగా చేయివేసి ఆరేళ్ళ అరుణ్ వేసే వింత ప్రశ్నలకి చిరునవ్వుతో సమాధానం చెప్పసాగింది అమృత. అర్పణ అడుగుతున్న వాటికి ఓర్పుగా జవాబులిస్తూ నేర్పుగా స్కూటర్ని నడుపుతున్నాడు మురళీమోహన్.

మురళీమోహన్ కొలీగ్ రఘురాం ఇంట్లో వాళ్ళ పిల్లవాని బర్త్‌డే పార్టీ. మురళీమోహన్, రఘురాం క్లోజ్ ఫ్రెండ్స్‌గాకుండా వారిరువురి భార్యలు చిన్నప్పటి క్లాస్‌మేట్స్ కూడా అవడంతో ఇరుకుటుంబాల మధ్య బలీయమైన సఖ్యత పెనవేసుకుంది.

స్కూటర్ మధ్యదారిలో ఉరకలు పరుగులు తీస్తోంది. అమృత మనసు ఉల్లాసంగా ఉన్నదల్లా చటుక్కున ఏదో గుర్తుకు వచ్చి పమిటతోబాటే రెపరెపలాడసాగింది హఠాత్తుగా. గుండె దడదడలాడుతుండగా అరుణ్ వేసే ప్రశ్నకి చిర్రెత్తుకొచ్చి, "నోర్మూసుకు కూర్చో" అని కసిరింది. భర్తని కదిపి చూద్దామనుకున్నదల్లా భయంతో నోరు పిడచగట్టుకుపోగా ఎండిన పెదాలను తడిచేసుకుంది. తను విషయం 'ఇదీ' అని చెప్పిన వెంటనే తనని స్కూటర్‌మీంచి క్రిందకి పడత్రోసి, తనమీంచి స్కూటర్ నడిపేసి చంపేసినా ఆశ్చర్యం లేదు. ఇదివరలో ఈ భయాన్ని గురించి సరిగ్గా మధ్యదారిలో గుర్తు చేయడం, భర్త నడివీథి అయినా ఆలోచించక కరచినట్లు కస్సురుకోవడం, రోడ్డుమీది జనం ఆమెకేసి ఒక్క క్షణం వింతగా చూడడం ఎన్నిసార్లు జరగలేదు కనుక? ఎప్పటికప్పుడే ఈ పరిస్థితిని రానివ్వకూడదని తాను శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తూనే ఉన్నా, అదేం ఖర్మమో ఆఖరి సమయంలో తన నీ వ్యథ వదలిపెట్టనందుకు కకావికల మయింది ఆమె మనసు. ఇప్పుడెలా? ఏం చేయాలి? ఏ విధంగా ఈ గండంనుండి బయటపడేది? స్కూటర్ని వెనక్కి త్రిప్పమనేటంతటి చేరువని దాటిపోయె. చివరకి ఒక నిశ్చయానికి వచ్చి స్థిమిత పడుతూ దేవుని పై భారం వేసింది.

ఇంటికి చేరుతూనే పిల్లల్ని, ఆయన్ని బయట వరండాలోనే నిలబెట్టేసి, తను త్వరత్వరగా వంటింటి కిటికీ తలుపులు, వంటింటిలోకి దారితీసే వెనుక వరండా తలుపులు బార్లా తెరిచేసి సిలిండర్, స్టౌలు బంద్ చేసేయ్యాలి. 'ఈ వెధవ చిన్న బర్నర్ 'సిమ్' చేస్తుంటే ఆరిపోతోందండీ, రిపేర్ చేయించండి' అని నెత్తి, నోరూ మొత్తుకుంటూ ఎంతోకాలంగా ఇదయిపోతూంటే ఈ దొరగారికి ఎక్కడా పట్టకుండా పోతోంది. 'ఇదిగో, అదిగో' అంటూ 'తీరిక లేదనో, సిమ్ చేయడం మానేయ్ 'అంతవరకూ' అనో లాక్కువస్తున్నారు. ఆఖరికి ఆ వెధవ బర్నరే తనపీకల మీదకెక్కి తైతక్కలాడుతోంది. ఈయనగారి హడావిడివల్లే బంద్ చేయబోయి సిమ్ చేసినట్లు లీలగా గుర్తుకొస్తోంది. సిలిండర్ కూడా బంద్ చేయకుండా ఆదరా బాదరా పరుగెత్తికొచ్చినట్లే తోస్తోంది ఆలోచిస్తూంటే. నిన్ననే తెచ్చేరు సిలిండంని. ఈ పాటికి గదంతా గ్యాస్‌తో వ్యాపించి ఉండొచ్చు. ఈ పార్టీ ముగిసి ఇంటికి చేరేసరికి రాత్రి ఏ పదిన్నరో అవవచ్చు. అంటే నాలుగున్నర గంటలు ఏకధాటిగా గాసు లీకేజ్ అయిపోవడంతో ఇల్లంతా వ్యాపించేస్తుందేమో. సిటింగ్ రూమ్‌లోను, వరండాలోను మాత్రం లైట్లువేసి వంటింటి లైటుకూడా ఆఫ్ చేసేసింది తను. భగవంతుడా! వెడుతూనే తొందరలో లైటు వేసేస్తే ఇంకేమైనా ఉందా? ఆ స్పార్క్‌కి మంటలు లేచి సిలిండర్ 'ఢా'మ్మని ప్రేలి తను ఆహుతయిపోదూ? పోతేపోయింది తన ప్రాణం. ఆయన్ని, పిల్లల్ని

ఎట్టి పరిస్థితుల్లోను ఇదేదో తేల్చుకుంటేగానీ లోనికి అడుగు పెట్టనీయకూడదు. అమృతకి తల్చుకుంటున్న కొలది ముచ్చెమటలు పోసేసాయి. తన ఆలోచనల్లో ఎప్పుడు స్కూటర్ ఆగిందో గమనించనేలేదు. "ఊఁ దిగవోయ్, రాణీ!" అంటున్న భర్త పిలుపుకి ఉలికిపాటుతో చెంగున దూకుతూ వెర్రిదానిలా అయోమయంగా చూసింది మోహన్‌కేసి. "ఇదేమిటి? ఇంటి దగ్గర కాకుండా ఈ మొగలో ఆపేశారు?" అంది విస్తుపోతూ.

"సారీ, అమృతా! ఇంటి దగ్గర చెబుదామనే అనుకున్నాను మొదట. కానీ 'మీరు రానిదే నేనూ వెళ్లో'నంటూ గొడవ ప్రారంభించి భీష్మించుకుని కూర్చుంటావనే చెప్పలేదు. మొండి పట్టుదల నాకు తెలుసున్నదే కదా? మనం ఎవ్వరూ రాకుంటే రఘురాం దంపతులు బాధపడతారు. రేప్రొద్దున ఆఫీసులో నన్ను బ్రతకనీయడు వాడు. అందుకే మిమ్మల్ని బయల్దేరదీశాను" అంటున్న భర్తకేసి పిచ్చిదానిలా చూస్తూ, "ఇంతకీ మీరనే దేమిటి? మీరు రానంటారు. అంతేనా? ఇంతవరకూ వచ్చి పార్టీకి అటెండ్ అయితే వచ్చిన మీ బాధ ఏమిటి? ఎందుకు రాదల్చుకోలేదు? మీకు ముఖ్యమైన నిర్వాకం ఇప్పు డేమి టం ది?" అంది ఆవేశంగా రొప్పుతూ. అందరూ భార్యాభర్తల మధ్య తను ఒంటరిగా నిలబడడం అంతులేని వెలితి ఏర్పరచగలదన్న తలంపే ఆమె నంత ఆవేశానికి గురిచేసింది.

"ప్లీజ్, అమృతా! ఇంట్లో అరుస్తున్నట్లే నడివీథిలో కూడా ప్రవర్తి స్తే ఎట్లా? నేను సరదాగా మానేయడం లేదు. తలనొప్పితో మధ్యాహ్నంనుండి చస్తున్నాను. మాటిమాటికి టాబ్లెట్స్ మింగడం మంచిది కాదనీ, అదే తగ్గిపోతుంది లెమ్మనీ నిర్లక్ష్యం చేసినందుకు సాయంత్రం నుండి విజృభించి తల పగిలిపోతోంది. నరాలు చిట్లిపోతాయా అన్నంత బాధతో గిలగిలాడుతూ కూడా ఇప్పటివరకూ నీకు తెలియరాకుండేందుకు వంటిబిగువున ఓర్చుకున్నాను. ఇంటికి పోయి ఓ టాబ్లెట్ వేసుకొని, వేడివేడి టీ త్రాగి ఓ గంట ప్రశాంతంగా పడుకుంటేగానీ ఈ తలనొప్పి తగ్గేటట్లు లేదు. తలనొప్పితో బాధపడుతున్న సమయంలో పిల్లల అల్లరి కాదుకదా- ఎవ్వరి మాటల శబ్దమూ భరించలేని నేను ఈ హడావిడికి తట్టుకోలేనన్న సంగతి నీకు తెల్సున్నదే కదా? చూడు, అమృతా! నా బంగారు రాణీ! మూతి ముడుచుకోక నా బాధ అర్థం చేసుకొని పిల్లల్ని తీసుకొని

హడలగొట్టిన హడావిడి

అయ్యగారి వెంకట సత్యవతి

కథా నిలయం
శ్రీకాకుళం

రఘురాం ఇంటికి నీవు వెళ్ళు. నా కీలోగా తగ్గిపోతే తొమ్మిది గంటలకల్లా మిమ్మల్ని తీసుకెళ్ళేందుకు రఘురాం ఇంటి దగ్గర వాలతాను. రాలేకపోతే వాడు కార్లో దిగబెడతాడు. ఏం?" అని మరో మాట వినేందుకు ఆస్కారం లేకుండా సర్రన స్కూటర్ని టర్న్ చేసి రయ్యమని దూసుకుపోతున్న భర్తని అప్రతిభురాలై చూస్తూ నిలబడిపోయింది. కొన్ని క్షణాలు ఆమె మెదడు మొద్దుబారి పోయినట్లయింది.

"భగవంతుడా! ఇప్పుడేది దారి? తిడితే తిట్టారన్న తెగింపులో మధ్య దారిలో నైనా చెప్పింది కాదు. తను రావడం లేదంటూ భర్త నోటంట వింటూ పక్షవాతం వచ్చిన దానిలా మూగబోయింది. ఇలా జరుగుతుందనీ, మోహన్ తననిక్కడ దింపేసి తిరుగు ముఖం పడతాడని ఊహించలేక పోయింది. ఇంటికెడుతూనే 'టీ' పెట్టుకునేందుకు వంటింట్లో స్విచ్ ఆన్ చేస్తూన్నా ...ఆయన... మరి ఊహించనేరక మలేరియా జ్వరం వచ్చిన దానికిమల్లే గజగజ వణికి పోయింది. తల్లి పరిస్థితిని చూసి భయం భయంగా ఒకరి ముఖా లొకరు చూసుకుంటూ బిక్కముఖా లేశారు అర్పణ, అరుణ్‌లు. తమ ప్రక్కగా పెద్ద శబ్దం చేసుకుంటూ ఆగిన బుల్లెట్ మోటారీ బైక్‌ని చూస్తూనే "అంకుల్...అంకుల్" అరి అరిచేరు ఆనందంగా.

"ఏమిటీ, అమృతా! ఇక్కడ ఇలా బొమ్మలా నిలబడి పోయావేమిటి? మేమే ఆలస్యమనుకుంటే మమ్మల్ని మించి పోయారన్న మాట మీరు. ఏరీ మీ వారు?" అంటూ ప్రశ్నల వర్షం కురిపిస్తూ భుజం పట్టుకుని కుదుపుతున్న ప్రియ స్నేహితురాలు మంజరి మాటలకు ఉలిక్కిపడి స్పృహలోకి వచ్చింది అమృత.

"మీ వారేరి అంటూంటే మాట్లాడవేమే, మొద్దు! ఏమి టా వెర్రి చూపులు?" అంటున్న స్నేహితురాలిని పట్టుకుని, "ఆయన...ఆయన..." అంటూ మరి మాటలు పెగలక భోరుమంది. గాభరాతో.

మంజరి, ఆమె భర్త మాధవ్‌ల మతిపోయింది అమృత ఏడుపు చూసి. "సిస్టర్! త్వరగా చెప్పండి. మోహన్‌కి ఏమయింది?" ఎక్కడైనా యాక్సిడెంట్ చేశాడేమో నన్న ఆదుర్దాతో ఆందోళనగా అడిగేడు మాధవ్.

మాధవ్‌ని చూసి మరింత ఏడుపు స్థాయిని హెచ్చించిందే గానీ, విషయం చెప్పలేక పోయింది. అది మెయిన్‌రోడ్డు కాకపోవడం మూలంగా ఒకటీ అరా జన సంచారం వెడుతున్నా తల వెనక్కి త్రిప్పి కుతూహలంగా అమృతకేసాకమారు చూసేసి తమ దారిన తాము పోతున్నారు. తప్పితే 'ఏమయిందేమిటి?' అని అడిగినవాడు లేకపోవడంతో సరిపోయింది. లేకుంటే, చిన్న గుంపు ఏర్పడినా వింత లేదు.

"అబ్బబ్బ... చెప్పి ఏడవవే, మహాతల్లీ! ఏడ్చి చంపక" అంది మంజరి.'పట్టుచీరలో, నగలతో అలంకరించుకుని వచ్చిన అమృతని చూసి కేను పెద్ద సీరియస్ కాదు... భార్యాభర్తల తగువయి ఉండొచ్చు అనుకుంది ఆమె.

అమృత నడన్‌గా, "మంజూ! నీవు మా పిల్లల్ని కూడ తీసుకుని... అహఁ పిల్లల్ని నీవు తీసుకెళ్ళవద్దు. నాతో బాటే ఉంటారు. నీవు రఘురాం ఇంటికి వెళ్ళిపో. మధుగారూ! న న్నొకసారి మా ఇంటికి తీసుకెళ్ళండి. ప్లీజ్... ఇప్పటికే ఆలస్యమయి పోయింది."

రుద్ధకంఠంతో అంటున్న ఆమెని చూసి మరి మాటలు పెంచనిచ్చ గించక, "కమాన్ అర్పణా...కమాన్ అరుణా" అంటూ అమృత పిల్లల్ని మోటార్ బైక్ మీద ఎక్కించుకుని ఎక్కమన్నట్లు అమృతకేసి చూశాడు మాధవ్. నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతో, వణికే పెదవులతో మాటలు పెగిలిరాక స్నేహితురాలి కేసి నిస్సహాయంగా చూస్తూ మాధవ్ వెనకాల కూర్చుంది అమృత. దారిలో ఒకటి రెండుసార్లు మాధవ్ సంగతి తెలుసుకోబోయి, "ఏం చెప్పను? ఆయన..." అంటూ వెక్కిళ్ళు పెడుతున్న అమృతని- "సరే...సరే... ఇంకేం అడగను గానీ దయచేసి అలా ఏడవకండి. ఏ పోలీసు కంటపడినా 'మనిద్దర్నీ అపార్థం చేసుకుని ఆటకాయించేడంటే మరింత ఆలస్యమవగలదు" అని గాభరాగా అనడంతో అతని మాటల్లోని సత్యాన్ని గ్రహించి చప్పున కళ్ళు గట్టిగా ఒత్తుకుని ఏడుపు బిగపట్టింది.'ఎప్పటికీ దూరం తరగనట్లు...ఇంకా ఎప్పటికి తాను ఇల్లు చేరాలో...' అన్నట్లు గుండె దడ దడ అధికమయింది అమృతలో, "మధుగారూ! ప్లీజ్... కాస్త స్పీడ్ పెంచండి" అంది గాద్గదికంగా. "వ్హాట్? ఇంకా స్పీడ్ పెంచాలా? ఇప్పటికే మాగ్జిమమ్ దాటేశాను. ఇంకా పెంచితే మన కీవాళ ఈ భూమ్మీద నూకలు చెల్లిపోవడం ఖాయం.

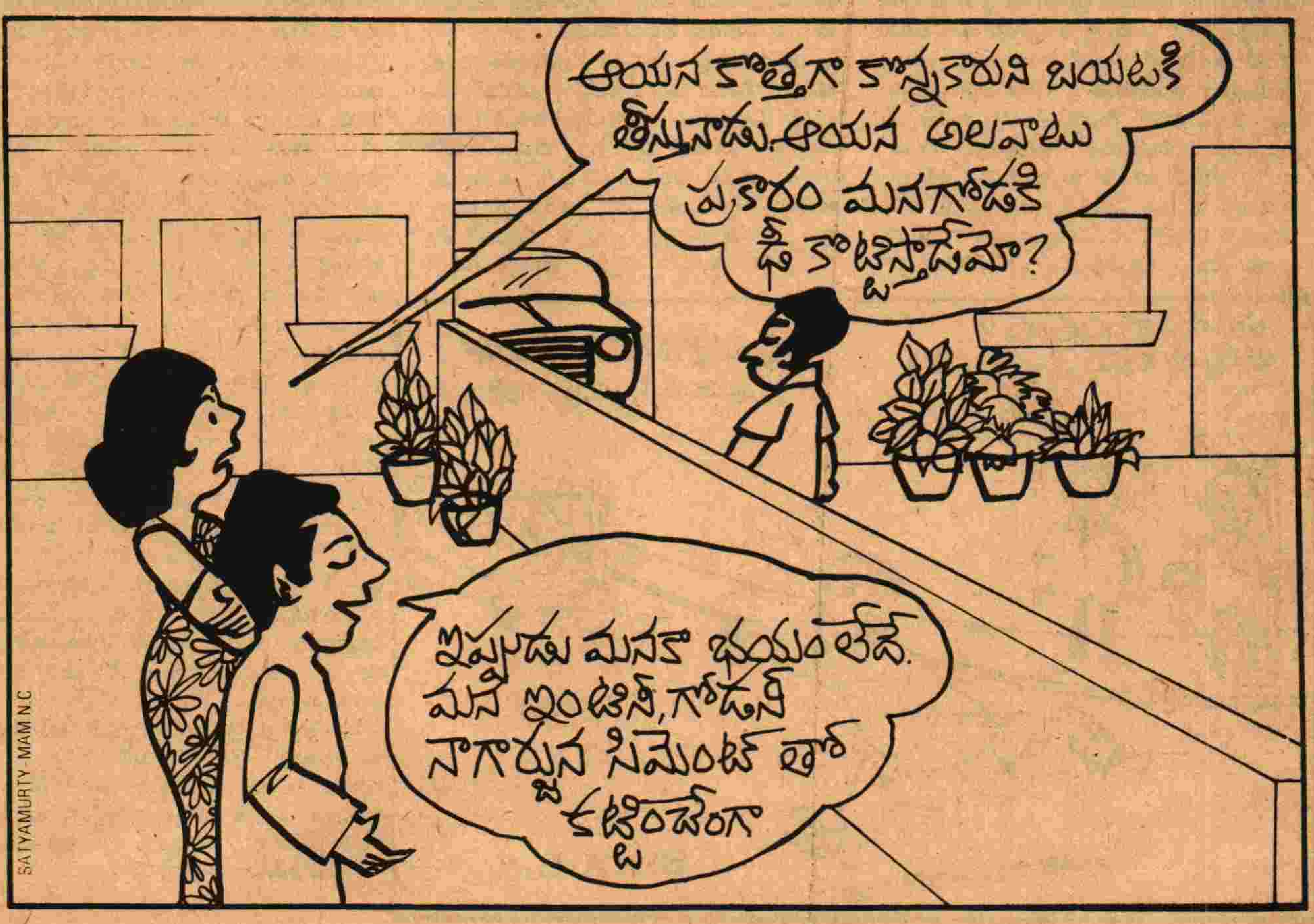

మిమ్మల్ని చూస్తున్న నాలో మీకున్నంత ఆతృత నాకూ ఉంది కాబట్టి దయచేసి మీరు ఖంగారుపడి నన్ను ఖంగారు పెట్టేయకండి" అన్నాడు బాధగా.

అతని మాటల్లో ఆతృతకి అపస్వరాలు తోపించింది. "ఈ భూమ్మీద నూకలు చెల్లిపోవడం ఖాయం. భగవాన్!ఆయన...ఆయన నెలా చూసానో?" కట్టలు త్రెగివస్తున్న దుఃఖోద్వేగాన్ని బలవంతాన అణచి పెట్టేందుకు వృథా ప్రయత్నం చేసింది. అమృత ఇల్లు రానే వచ్చింది. మోటార్ సైకిల్ అవుతూనే చెంగున ఒక్క ఉదుటున క్రిందకు దూకి— "మధుగారూ!ప్లీజ్...పిల్లల్ని పట్టుకుని మీరిక్కడే నిలబడండి. లోపలకి రాకండి. అదృష్టం బాగుంటే నే వెంటనే వచ్చి లోపలికి తీసుకెడతాను. లేకుంటే, నేను రావడం ఆలస్యమయితే పిల్లల్ని...పిల్లల్ని మా అమ్మగారింట దిగ విడిచేయండి." గబగబా అనేసి ఏడుస్తూ లోపలికి పరుగుతీస్తున్న అమృతని నిశ్చేష్టుడై చూశాడు క్షణం కాలం. ఏదో కీడును శంకించిన అతని గుండె దడదడ లాడింది... 'ఏం దుర్ఘటన చూడాల్సి వస్తుందో!' అని-

"చూడండి, పిల్లలూ! మీ రిద్దరూ ఇక్కడే వరండాలో కుర్చీల్లో కూర్చోండి. లోపలికి ఇప్పుడిప్పుడే రాకండేం? నే చప్పున వచ్చేస్తా!" నంటూ- "మేము కూడా లోపలికి వస్తాం అంకుల్" అంటూ ఏడుపు స్వరాలతో వేడుకుంటున్న వారిని వారించి ఒక్క దూకులో లోపలికి ప్రవేశించాడు మాధవ్.

ఇల్లంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. ఎక్కడా ఏ విధమైన అలికిడీ వినరావడం లేదు. ముందుగా వంటింటి కేసి పరుగెట్టింది అమృత. అక్కడ తలుపులన్నీ వేసి ఉన్నా తోట వైపుకి ఉన్న కిటికీ తెరిచే ఉంది. సిలిండర్,స్టౌలు బంద్ అయి సురక్షితంగా ఉండటంతో ప్రాణాలు తిరిగి వచ్చినట్టు పెద్దమార్పుతో గుండె నిండా శ్వాసతీసి వదులుతూ, "హమ్మయ్య!" అనుకుంది. ఎక్కడా గ్యాస్ లీకేజ్ వాసన కూడా లేదు. అమృత మనస్సు తెరిపిన పడింది. ఆనందంగా బెడ్ రూంలోకి పరుగెట్టింది. మంచం ఖాళీగా ఉండడంతో ఆమె నొసలు చిట్లించింది. "ఏరీ, ఈయన? సిటింగ్ రూంలోను లేక, అటు వంటింట్లోలేక, ఇటు బెడ్‌రూంలో లేకుండ ఏమైనట్లు?" అని మనస్సులో గొణుక్కుంటూ బాత్‌రూం కేసి నడచింది. అమృత ముఖ కవళికలు జాగ్రత్తగా పరిశీలిస్తూ పెదవి కదపకుండా మెల్లిగా వెనకగా ఆమె ననుసరించి వస్తూనే ఉన్నాడు మాధవ్. కదిపితే ఎక్కడ, "ఆయన...ఆయన..." అంటూ ఘొల్లుమంటుందో నన్న భయ మాతనిపించిం దతన్ని. అప్పుడే లెట్రిన్ తలుపులు భళ్ళున తెరచి చేతిలో విలాసంగా సిగరెట్ కాల్చుకుంటూ రాబోయిన మోహన్ తృళ్ళిపడ్డాడు. చేతిలో సిగరెట్ అప్రయత్నంగా నేల జారింది. అసంకల్పిత చర్యలా అతివేగంగా అతని కాలి చెప్పులు నేల రాలిన సిగరెట్‌ని నుసిగా చేశాయి. భారయ కెదురుగా సిగరెట్ కాల్చడతను. అదంటే అమృతకి అలర్జీయే కాదు. సిగరెట్ కాలిస్తే వచ్చే నష్టాల మీద...భయంకర వ్యాధి కాన్సర్ మీద గంటల కొద్దీ ఉపన్యాస మిచ్చి తను ఏడ్చి, తనను ఏడిపిస్తే గానీ వదలదు. ఆ భయం కొద్దీ ఇంట్లో కాల్చడమే మానుకున్నాడు. ఇప్పుడు ప్రస్తుతం ఏకచ్ఛత్రాధిపత్యం తనదే కనుక నిరాఘాటంగా, స్టయిల్‌గా పొగల్ని రింగులు రింగులుగా వదులుతూ తాదాత్మ్యం చెందుతూ లెట్రిన్‌కి వెళ్ళే అవసరం లేకునా అరగంట కాలక్షేపంతో ఒక పూర్తిపెట్టె తగలేసి...ఇంక ఇప్పటికి చాలనిపించి, బయటపడిన మోహన్‌కి తలుపు తెరుస్తూనే భార్య కంట బడటంతో భూతాన్ని చూసి జడుసుకున్నట్లు బిగుసుకు పోయాడు. అంతేగాకుండా ఆ వెనకాతల గ్రద్దకళ్ళలా నిశితంగా చూస్తూ, సి. ఐ. డీ. పోజులో నిలబడి ఉన్న స్నేహితుడు మాధవ్‌ని చూసి మరింత తెల్లబోయేడు.

భర్తని సజీవ్లగా చూసిన సంతోషాతిశయంతో అమృత కంటికి భర్త చేతిలోని సిగరెట్ గానీ, చుట్టూ దట్టంగా అలుముకుంటూ ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తున్న సిగరెట్ పొగ గానీ దృష్టిపథంలోకి రాలేదు. లెట్రిన్ నుండి భర్తని పూర్తిగా బయటకు అడుగు పెట్టనీయకుండానే, వెనుక మధు ఉన్నాడన్న సంగతి గ్రహించక చప్పున, "ఏమండీ...మీరు బ్రతికే ఉన్నారు కదూ!" అంటూ గట్టిగా కౌగలించుకుని భోరుమంది. భార్య అనువుగాని ప్రాంతాన, స్నేహితుని ఎదుట అలా గట్టిగా వాటేసుకోవడం మోహన్‌కి చచ్చే సిగ్గుగా అనిపించినా... భార్య తనని 'బ్రతికే ఉన్నారు కదూ!' అనడం బెంబే లెత్తించి తారెత్తి పోయేడు. 'అమృతకి మతిగానీ చలించలేదు కదా...ఈ సిగరెట్ పొగకి' అని తల్లడిల్లిపోయేడు. మాధవ్ కిదంతా అంతుబట్టక ఇబ్బందిగా వెనక్కి తిరిగి, "ఒరేయ్, మోహన్! మీరిద్దరూ అర్జంటుగా సిటింగ్ రూంలోకి నడవండి. దయచేసి బెడ్‌రూంలోకి దారి తీయకండి" అని గట్టిగా అరచి పెద్ద పెద్ద అడుగులతో ముందుగా తను దారి తీశాడు. తెలివిలోకి వచ్చిన అమృత హఠాత్తుగా సిగ్గుపడిపోతూ భర్తని పెనవైచుకుని ఉన్న తన చేతులని చప్పున వదిలేసి పరుగెడుతున్నట్లే 'రండి' అంటూ తనూ మాధవ్‌ని అనుసరించింది. జరిగిన సంగతి విన్న మోహన్, "చూశావా! ఒక్క చిన్న పొరపాటు... మతి మరుపుతనం...ఎంతటి దుర్ఘటనకి దారి తీయగలదో? నేను వంటింటి ఛాయలకే పోలేదు. టీ త్రాగితే మరింత వికారమనిపించవచ్చునీ టాబ్లెట్ వేసుకున్నాను. నీ కింత అనుమానం పనికిరాదోయ్" అంటున్న భర్తకేసి సిగ్గుగా చూసి తలదించుకుంది తప్పు చేసినట్లు.

"మమ్మీ! అంకుల్! మేము లోపలికి రావచ్చా?" అంటున్న పిల్లల అరుపులకి అదిరిపడిన అమృత, మాధవ్‌లు" ఆఁ...ఆఁ...రావచ్చు" అని ఒక్కసారే అనుకోకుండా అరిచేరు. అప్పుడే అక్కడ ఆగిన ఆటో లోంచి దిగుతున్న మంజరి తన పిల్లల్నీ, అర్పణ, అరుణ్‌లనీ తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళింది. విషయం విన్న అందరి హృదయాలు తేలిక పడటంతో హాయిగా నవ్వుకున్నారు. "ఇంక తలనొప్పి ఈ దెబ్బతో ఎగిరిపోయి ఉంటుంది కనుక, మోహన్‌గారూ, త్వరగా నడవండి. రఘురాం దంపతులు నా ప్రాణాలు తోడేసి తరిమేసిందాక వదలలేదు. సంగతి తెల్సుకు రమ్మని వాళ్ళు ఖంగారుపడి, నన్ను కంగారుపెట్టేశారు. మనం వెళ్ళడం ఆలస్యమయిందంటే వాళ్ళ అబ్బాయి బర్త్‌డే పార్టీ ఇక్కడే అరేంజి చేయాల్సి ఉంటుంది. చప్పున లేవండి" అని మంజరి హడావిడి చేయడంతో 'ఓ.కె.' అంటూ అందరూ హుషారుగా బయటపడ్డారు. ఇంటికి తాళం వేసొచ్చి స్కూటర్ వెనుక కూర్చోబోతున్నదల్లా "ఒక్క నిమిషం. ఇప్పుడే వచ్చేస్తా" నంటూ మళ్ళీ ఇంట్లో కెడుతున్న అమృతని చూసి అనుకోకుండా అందరూ ఒకరి ముఖాలొకరు చూసుకుంటూ ఉస్సురన్నారు. ఆమె ఎందుకు మళ్ళీ లోపలికి వెళ్ళిందో అందరికీ స్పష్టపడుతూనే ఉంది. ఏముంది? వంటింట్లో గ్యాస్ సిలిండర్...స్టౌలు సరిగ్గా బంద్ చేసి ఉన్నదీ, లేనిదీ తెల్సుకోవడానికనీ...ఈ అనుమానమనే జాఢ్యం ఈ జన్మ కింక ఈమెని వదలదని నిట్టూర్చారు. ఇంటికి తాళం వేసి అందర్నీ చూసి సిగ్గుగా నవ్వుతూ, "పదండి ఇంక" అంది అమృత.

"మమ్మీ! ఇప్పుడైనా పార్టీ కెళ్తామా?" అని గట్టిగా అడుగుతున్న ఆరేళ్ళ అరుణ్ కేసి ఉరిమి చూసింది. అందరూ గట్టిగా నవ్వడంతో ఉడుక్కుంటూ మూతి సున్నలా చుట్టింది అమృత. రెండు వాహనాలు రయ్‌మని రఘురాం ఇంటికేసి హుషారుగా దూసుకు పోయాయి.